

Мортіна була незвичайною дівчинкою.

Хоча сама вона не відчувала, що аж так відрізняється від інших дітей.

Авжеж, її шкіра мала не такий, як у звичайних дітей, свіжо-рум'яний колір. А якщо точніше, її шкіра була мертвотно-блідю, мало не зеленувато-сірою.

То й що з того?

Ну гаразд, і очі в неї інакші: банькати й вирячені, мовби кулі, з фіолетовими синцями довкола. Та мало чого не буває! Фіолетовий — теж красивий колір. До речі, хіба він зараз не наймодніший?

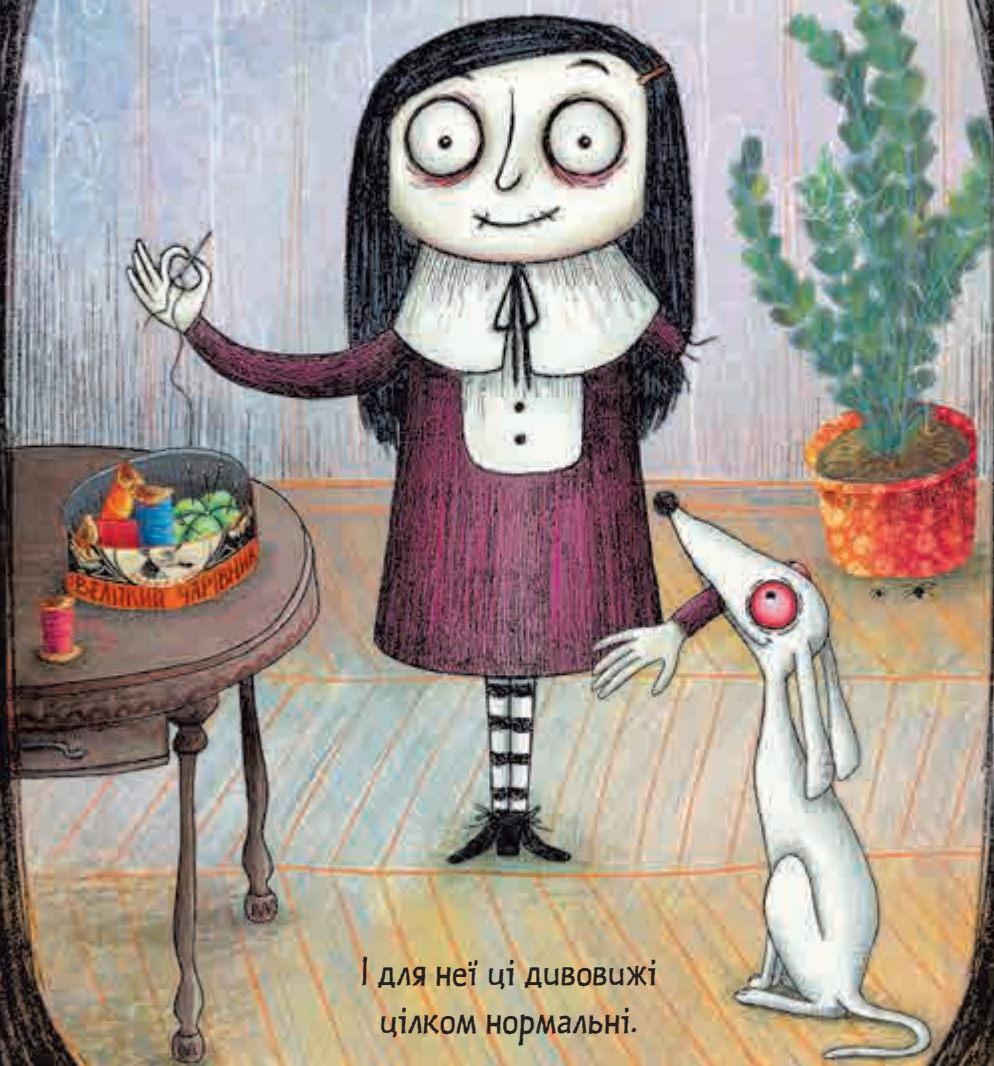

Ну, мабуть, вона таки трохи особлива, бо може спокійнісінько відривати і підкидати

свої частини тіла, які знову вертаються на місце, коли вона захоче.

Та хіба це дивно — вона ж зомбі, просто дівчинка-зомбі!

І для неї ці дивовижі
цілком нормальні.

Життя на Покинутій віллі разом із тітонькою Домовиною було прекрасним. Широкі розкішні зали, де Мортіна могла бавитися досхочу, аж поки не обридне. А ще за віллою ріс густий садок, і дівчинка залюбки гуляла там цілими днями. Головне — треба було пильнувати, аби хтось її не помітив.

Тябуче
горшце

Витаминя
тінючки
Давовини

Скрупучі
схоги

Машинце
західне крило

Компанію їй складав вірний друг Смуток, пес-альбінос
породи левретка (живий чи мертвий — хто його знає).
Він день у день гасав із нею всюди й бавився, а вночі
вкладався спати коло Мортіни в ліжечку.
Проте було одне «але»...

Уся річ у тому,
що Мортіні страшенно кортіло робити
все те, що їй заборонялося: гратися
з дітьми із селища і знайти справжніх друзів.

Портрет титоньки
не знає, скільки
їй тит років

Це я,
коли була
маленькою

Автопортрет
(Силуток його не
любить)

Доктор Павученко,
давня любов
титоньки

Фото юної
титоньки

Мортіна потайки спостерігала за дітьми, поки вони гралися на лузі біля Покинутої вілли.

Іноді з цікавості вони підкрадалися зовсім близьенько до брами вілли. Але ще ніхто їй ніколи не наважився туди зайти.

«Цікаво, чому ж так?..» — міркувала собі Мортіна.